

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/13/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010467
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Kosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1517010467.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marcely Kosovej a členov senátu JUDr. Michala Valenta a JUDr. Petra Štiffa v trestnej veci obžalovaného M. K., stíhaného pre zločin prevádzactva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/63/2017 zo dňa 31.10.2017, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 22.3.2018 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému M. K..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

M. K., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom B. Q., N. pezinská XX, t. č. vo výkone väzby,

u k l a d á

podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. n), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá aj trest prepadnutia vecí - osobného motorového vozidla A. X.RAD XXX XXX L/VC XX/XX, M.: G evidenčného čísla PK XXXEA, 1 ks mobilného telefónu značky R. P čiernej farby, dotykový displej, J.: XXXXXXXXXXXXXXXX, sériové číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX a 1 ks mobilného telefónu značky Nokia, model XXXXc-X, typ RM XXX, tlačidlový telefón čiernej farby, J.: XXXXXX/XX/XXXXXX/X.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 4T/63/2017 zo dňa 31.10.2017 bol obžalovaný M. K. v spoločnom konaní s obžalovanými M. C. a mladistvým B. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu prevádzactva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona („Tr.zák.“) k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. na skutkovom základe, že

obžalovaní M. C., M. K. a mladistvý B. B. dňa 11.2.2017 v čase asi o 21.10 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode cez hraničný priechod B. republiky s V. (stará T.) za vopred dohodnutú sumu v hodnote cca 100,- eur za jedného prevezeného nelegálneho migranta (vodič mal z uvedenej sumy dostať 150,- eur), umožnili trom osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky, ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu V. a B. republiky a to takým spôsobom, že M. K., ako vodič osobného motorového vozidla zn. A. 3, PK-XXXEA, po telefonickom nakontaktovaní sa v Maďarsku na osobu vydávajúcu sa za B. B., ktorý nelegálnych migrantov priviedol z otvoreného utečeneckého tábora H. pre migrantov v V. do parku v A. (táto osoba za uvedené sprostredkovanie mala dostať 500,- eur), tieto tri osoby naložili spolu dňa 11.2.2017 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách v parku v blízkosti mostu W. híd v A. do osobného motorového vozidla A. 3, PK-XXXEA, šedá metalíza, M.: G ktoré bolo opatrené čiernymi igelitmi na oknách, aby nebolo možné vidieť do interiéru vozidla, pričom osoba vydávajúca sa za B. B., sedela na mieste spolujazdca v tomto motorovom vozidle a tieto tri osoby B. P., A. V. a B. V. previezli cez hraničný priechod stará T. na územie B. republiky a následne s nimi chceli pokračovať cez Slovenskú republiku do mesta M. v Rakúskej republike s tým, že počas celého tohto prevozu M. C. usmerňoval a dával pokyny M. K. a následne na území Slovenskej republiky M. C. na druhom motorovom vozidle robil takzvané „očko“ a kontroloval možnosť prejazdu cez slovenské hraničné priechody s Rakúskou republikou, teda sledoval policajné kontroly na hraniciach a tým zabezpečoval najbezpečnejšiu trasu pre vodiča (táto osoba mala dostať 150,- eur z celku), pričom dňa 11.2.2017 v čase asi o 21.10 hodine hliadka Policajného zboru na základe generálnej výzvy za uvedeným hraničným priechodom vyššie špecifikované vozidlo zastavila a vykonala jeho kontrolu, pri ktorej zistila vo vozidle ako spolujazdca osobu B. B., nar. X.X.XXXX, afganskej štátnej príslušnosti, s pobytovou kartou azylanta, bez iných dokladov a ďalšie tri osoby B. P., nar. X.X.XXXX, A. V., nar. X.X.XXXX a B. V., nar. X.X.XXXX, všetci traja mužského pohlavia, afganskej štátnej príslušnosti, bez dokladov totožnosti a bez udelených platných víz na územie B. republiky.

Za to bol obžalovanému M. K. uložený podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr.zák., § 36 písm. j) Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr.zák. bol tomuto obžalovanému uložený aj trest prepadnutia vecí - osobného motorového vozidla A. X.RAD XXX XXX L/VC XX/XX M.: G evidenčného čísla PK - XXXEA, 1 ks mobilného telefónu značky R. P čiernej farby, dotykový displej, J.: XXXXXXXXXXXXXXX, sériové číslo XXXXXXXXXXXXXXX, 1 ks mobilného telefónu značky N., model XXXXe-X, typ RM XXX, tlačidlový telefón čiernej farby, J. : XXXXXX/XX/XXXXXX/X, pričom podľa § 60 ods. 5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stal štát.

Proti rozsudku v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) podal odvolanie proti výroku o treste obžalovaný M. K. priamo na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku. Odvolanie následne písomne zdôvodnil jednak obžalovaný M. K. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 29.11.2017 (podaným v ústave na výkon väzby dňa 27.11.2017), jednak jeho obhajca Q.. W. M. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 6.12.2017 (podaným na pošte dňa 4.12.2017).

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o vine a výroku o treste. Odvolanie podáva z dôvodu chybného právneho posúdenia a má za to, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Ohľadom výroku o vine podľa obžalovaného prvostupňový súd vyhodnotil možnú spoločenskú nebezpečnosť tohto trestného činu veľmi prísne, čo vychádza aj z jeho rozhodnutia právne kvalifikovať tento trestný čin ako zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. ako trestný čin spáchaný na viacerých osobách. Obžalovaný má pochybnosti o tom, či možno aplikovať tento zákonný znak a zvýšiť tak trestnú sadzbu v prípade zločinu prevádzachstva. K týmto pochybnostiam ho vedie stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR (Zbierka stanovísk č. 2/2015), podľa ktorého by bolo možné použiť takúto právnu kvalifikáciu iba v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný na ujmu viacerých osôb. Vzhľadom k tomu, že pri takomto právnom posúdení by musela byť objektom trestného činu osoba, takéto právne posúdenie nekorešponduje so spôsobom vykonania trestného činu, ktorý vychádza z tohto prípadu, nakoľko prevážaným osobám nebola spôsobená žiadna ujma. Pri zločine prevádzachstva nie je objektom trestného činu osoba, ale ochrana poriadku vo verejných veciach (štát), páchatel' teda nepoškodzuje osoby, ale štát tým, že porušuje celospoločenský záujem na ochrane štátnej hranice a narúša jej celistvosť. Vychádzajúc z tohto stanoviska je neprípustné, aby bol použitý § 138 písm. j) Tr.zák. pri zločine prevádzachstva. K týmto pochybnostiam obžalovaného

vedú aj právoplatné rozsudky okresného súdu a Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorých posúdenie právnej kvalifikácie bolo rozdielne, hoci sa jednalo o rovnaký počet prevážaných osôb ako v tejto veci, pričom súd vypustil poukaz na § 138 písm. j) Tr.zák. Týmto rozsudkom tak môže protirečiť odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď sa v ňom uvádza, že pri zhodnotení právnej kvalifikácie sa súd opiera o súčasnú právnu prax súdov a obžalovaný má za to, že súd sa touto právnou praxou riadil iba ojedinele a bol voči nemu zaujatý.

Čo sa týka miery zavinenia a závažnosti konania, je obžalovaný toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil túto skutočnosť, nakoľko obžalovaný bol iba vykonávateľom trestného činu. Tiež poukazuje na ďalšie pochybnosti v skutkových zisteniach prvostupňového súdu, a to konkrétne na výpoveď svedka Q. A., ktorý mal obžalovaného usvedčovať zo spáchania trestného činu, ktorý sa mal stať 12.2.2017 (preklep, v tom čase zaistený v CPZ), keďže tento svedok obžalovaného nemôže usvedčovať zo žiadneho trestného činu v roku 2017, nakoľko vo svojej výpovedi uviedol, že sa s obžalovaným stretli iba raz, a to ešte v roku 2016.

K výroku o treste obžalovaný poukazuje na to, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil pomer poľahčujúcich okolností, ktoré tvorili prevahu nad priťažujúcimi. Ako prvú poľahčujúcu okolnosť, ktorú treba zohľadniť je tá, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život, nebol nikdy súdne trestaný a bol riadne zamestnaný vo firme C. EU ako vodič M.. Taktiež treba prihliadnuť k tomu, že v čase spáchania trestného činu mal obžalovaný 18 rokov (teraz 19 rokov), a teda vek blízky mladistvému. A aj keď obžalovaný spravil vyhlásenie, v ktorom nepriznal vinu v plnom rozsahu, treba prihliadnuť k tomu, že svoje konanie úprimne oľutoval a pokiaľ páchateľ vyjadrí ľútosť nad svojim protiprávnym konaním, je podľa obžalovaného nutné naň prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti považuje obžalovaný trest za neprimeraný a má za to, že je to najvyšší možný trest, aký mohol dostať a takto uložený trest by mohol mať represívny dopad na jeho prevýchovu. Preto obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, konanie kvalifikoval ako trestný čin prevádzačstva podľa § 355 ods. 2 Tr.zák. a následne mu uložil primeraný trest.

Obhajca v písomných dôvodoch odvolania uviedol nasledujúce skutočnosti: „Tak ako to vyplýva z mojej výpovede v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa, v základnej rovine nerozporujem zásah do Trestným zákonom chráneného objektu v rozsahu ako je uvedené vyššie, ale aj napriek tomu poukazujem, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou skutkov uvedených v obžalobe, teda ako ich kvalifikuje prokurátor. Odchýlne právne posúdenie skutku samo osebe nie je ani v rozpore s obžalovacou zásadou. Ak aj nie je zistený skutkový stav z mojej strany rozporovaný, som názoru, že súd prvého stupňa skutkovú vetu obsiahnutú vo výrokovej časti rozsudku nesprávne právne kvalifikoval. Súd ma odsúdil podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona, pritom ani v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvádza, či som mal takýmto konaním s poukazom na § 125 odsek 1 Trestného zákona získať značný prospech, či som takýmto konaním s poukazom na § 140 Trestného zákona mal pre takéto protiprávne konanie osobitný motív, resp. som konal závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu je napadnutá výroková časť rozsudku v otázke, v čom konkrétne súd prvého stupňa vychádzal vo svojom presvedčení, keď moje konanie kvalifikoval podľa odseku 3 citovaného hmotnoprávneho ustanovenia, nepreskúmateľná.

Aj napriek vyššie uvedenému súd prvého stupňa sa stotožnil s právnou kvalifikáciou, pre ktorú som bol stíhaný v prípravnom konaní a môj zásah do Trestným zákonom chráneného objektu kvalifikuje podľa odseku 3. Aj keď to priamo neuvádza, mám za to, že vo svojom presvedčení vychádza a prihliada na § 138 písm. j) Trestného zákona, teda že som trestný čin spáchal na viacerých osobách s poukazom na § 127 odsek 12 Trestného zákona, ktorý za viaceré osoby považuje najmenej tri osoby. Ak súd prvého stupňa vo svojom presvedčení vychádzal z tohto porušenia a naplnenia znakov tohto hmotnoprávneho ustanovenia, poukazujem, že aplikácia osobitného kvalifikačného pojmu spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona na viacerých osobách by mala byť použitá a konanie páchateľa posúdené v prípade, ak je taký čin spáchaný na ujmu viacerých osôb.

Subjekt trestného konania je každý, kto má a vykonáva vplyv na priebeh konania a komu tento zákon na uskutočnenie tohto vplyvu priznáva určité procesné práva alebo ukladá povinnosti. V konaní pred

súdom je subjekt trestného konania aj poškodený, teda osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Ochrana štátnej hranice Slovenskej republiky a jej nedovolené prekročenie je úzko spätá s migráciou, teda s procesom, kedy jednotlivci i celé skupiny ľudí z rôznych dôvodov opúšťajú svoje domovy a je jednou z určujúcich globálnych otázok súčasnosti. Migrantov nie je možné považovať za poškodených, teda akákoľvek pomoc týmto osobám pri ich zámere prekročiť štátne hranice, ktorý je v rozpore so zákonom, nie je na ich ujmu, ale konanie páchatel'ov, ktorí organizujú nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožnia, alebo v ňom pomáhajú, je konaním, ktoré zasahuje do záujmu štátu na kontrole osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu, a to v oboch smeroch. Osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j) Trestného zákona je možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb, resp. zásahu do ich telesnej integrity, teda v prípadoch, ak by bol človek predmetom útoku.

Právna kvalifikácia skutku, pre ktorý som bol odsúdený súdom prvého stupňa vymedzeného v napadnutom rozsudku, nezodpovedá pojmu závažnejší spôsob konania, pretože zákonodarca za tento spôsob považuje páchanie trestného činu na viacerých osobách. Ja som sa dopustil porušenia zákona, ktorým som neporušil ani neohrozil zákonom chránené práva alebo slobody fyzických osôb, ale som zasiahol do záujmu štátu na kontrole osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolaciemu súdu navrhujem, aby môjmu odvolaniu vyhovel a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.“

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila Okresná prokuratúra Bratislava V písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 12.12.2017 v tomto znení: „Zotvávam na právnej kvalifikácii konania obžalovaného M. K. skutkovo vymedzenom v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 2 Pv 75/2017 zo dňa 7.7.2017 ako spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona spáchaný zločin prevádzachstva podľa § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno j) Trestného zákona - závažnejším spôsobom konania, na viacerých osobách. Mám za to, že vo veci je dôvodné konanie obžalovaného M. K. takto právne kvalifikovať, nakoľko kvalifikovaná skutková podstata trestného činu prevádzachstva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Trestného zákona výslovne zaraďuje závažnejší spôsob konania, ako osobitný kvalifikačný pojem (kvalifikačný znak) podmieňujúci použitie vyššej trestnej sadzby. Z uvedenej skutočnosti potom vyplýva to, že je vytvorený zákonný predpoklad pre aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Trestného zákona, ak došlo k naplneniu objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty páchatel'om závažnejším spôsobom konania, t. j. aj na viacerých osobách. V ustanovení § 138 Trestného zákona je ustanovený závažnejší spôsob konania, pričom podľa § 138 písm. j) Trestného zákona sa za závažnejší spôsob považuje spáchanie na viacerých osobách. Viacerými osobami na účely Trestného zákona podľa § 127 ods. 12 Trestného zákona rozumejú najmenej tri osoby.

V posudzovanom prípade bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný na územie Slovenskej republiky nelegálnym spôsobom predpokladaným ustanovením § 355 Trestného zákona previezol dovedna tri osoby. Mám za to, že obžalovaný v tomto prípade trestný čin spáchal na viacerých osobách, ich prostredníctvom, kedy nelegálnym prevozom každej jednej z týchto osôb pôsobil na objekt skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Domnievam sa, že zákonodarca i v tomto prípade mal záujem na prísnejšom postihu osoby, ktorá neumožní prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky jednorazovo jednému nelegálnemu imigrantovi, ale toto protiprávne konanie zopakuje, prípadne vykoná na viacerých osobách, kedy nebezpečnosť jeho činu je nepochybne niekoľkonásobne vyššia. V tomto smere je tiež nevyhnutné poukázať na ostatnú rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Bratislave, napríklad vo veci na menovanom súde vedenej pod sp.zn. 1To 25/2017, kedy vo svojom rozhodnutí mal vysloviť právny názor, že konanie páchatel'a, ktorý pri zločine prevádzachstva na územie Slovenskej republiky prevezie tri a viac osôb, má byť právne kvalifikované aj podľa ods. 3 ustanovenia § 355 Trestného zákona.

Od uvedenej, správne ustálenej právnej kvalifikácie skutku sa potom následne odvíja i správne určený výrok o vine obžalovaného a nadväzujúci výrok o uloženom treste, ktorý považujem za primeraný vo výške ako ho uložil Okresný súd Bratislava V v rozsudku sp. zn. 4T 63/17 zo dňa 31.10.2017. Domnievam sa, že obžalovaný je trestne stíhaný za zločin, ktorý za súčasnej situácie predstavuje výnimočne rozšírenú a v čase migračnej krízy i mimoriadne závažnú trestnú činnosť, za ktorú

uloženie miernejšieho trestu obžalovanému je v rozpore so zásadami ukladania trestov uvedenými v ustanoveniach § 34 Trestného zákona, kedy by miernejší trest vôbec nemohol plniť svoj účel, a to predovšetkým z pohľadu generálnej prevencie. Pripomínam, že motív konania obžalovaného bol výlučne zisťný, kedy tento za sľúbenú finančnú odmenu vykonal prevoz viacerých osôb.

Súčasne poukazujem i na tú skutočnosť, že odvolanie obžalovaného M. K. podané ústne do zápisnice po vynesení rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 31.10.2017 smerovalo výlučne do výroku o uloženom treste. Následné odôvodnenie odvolania zo dňa 26.11.2017 bolo obžalovaným M. K. podané Okresnému súdu Bratislava V až dňa 29.11.2017 a odôvodnenie odvolania zo dňa 3.12.2017 podané v mene obžalovaného obhajcom bolo podané Okresnému súdu Bratislava V až dňa 6.12.2017, teda obžalovaný M. K. nepodal odvolanie do výroku o vine, ale len do výroku o treste, resp. jeho odvolanie vo výroku o vine je potrebné hodnotiť ako podané oneskorene.

Na základe vyššie uvedených skutočností mám za to, že je na mieste, aby Krajský súd Bratislava v súlade s ustanovením § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného v časti zamietol ako nedôvodné a v súlade s ustanovením § 316 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného v časti zamietol ako oneskorené.“

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní dňa 9.2.2018.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku prvostupňového súdu k opravnému prostriedku do zápisnice uviedol, že podáva odvolanie do výroku o treste, pričom z následného písomného odôvodnenia odvolania zaslaného obžalovaným aj obhajcom až po uplynutí 15 dňovej lehoty na podanie odvolania plynúcej od oznámenia rozsudku, vyplývalo, že odvolanie malo smerovať aj voči výroku o vine (namietanie právnej kvalifikácie skutku), bol predsedníčkou senátu odvolacieho súdu zisťovaný rozsah podaného odvolania s tým, že obhajca uviedol, že trvajú na podanom odvolaní čo do výroku o treste.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava vyjadrenia okresnej prokuratúry a navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Obhajca na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že klient si je vedomý, že porušil ustanovenia Trestného zákona, avšak od začiatku rozporuje aplikáciu § 138 písm. j) Tr.zák. Je si vedomý, že na aplikáciu tohto ustanovenia pri danej trestnej činnosti sú dva právne názory, jeden, ktorý zastáva jeho použitie a druhý naopak nie. Je toho názoru, že toto ustanovenie je použiteľné v situácii, kedy je porušený záujem chránený Trestným zákonom na ujmu viacerých osôb, čo pri tomto trestnom čine nie je, pretože prevádzané osoby nie sú osobami poškodenými. Aplikácia tohto ustanovenia potom determinuje aj uložený trest a navrhuje preto, aby krajský súd hodnotil konanie klienta bez použitia § 138 písm. j) Tr.zák. a následne aj znížil trest. Je toho názoru, že vzhľadom aj na vek klienta, postoj k veci, doposiaľ nebol súdne trestaný a i skutočnosť, že sa dlhšiu dobu nachádza vo väzbe, bude účel trestu splnený aj uložením trestu podmieneného.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že súhlasí s tým, čo povedal obhajca. Ak by odvolací súd nesúhlasil s tým, že by mu mal byť uložený podmienený trest odňatia slobody, tak by poprosil, aby bol zaradený do stredného stupňa stráženia. Ešte raz veľmi ľutuje to, čo urobil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprímeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Tr.por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hocí i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 20 Tr.zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 39 ods. 1 Tr.zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. d) Tr.zák. pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 Tr.zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

- a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,
- b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 60 ods. 1 Tr.zák. súd uloží trest prepadnutia veci,

- a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,
- b) ktorá bola určená na spáchanie trestného činu,
- c) ktorú páchatel' získal trestným činom alebo ako odmenu zaň alebo
- d) ktorú páchatel' nadobudol za vec uvedenú v písmene c).

Podľa § 60 ods. 5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 355 ods. 2 Tr.zák. kto v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky,

- a) organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní, alebo v ňom pomáha, alebo
  - b) na účel podľa písmena a) vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti,
- potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. odňatím slobody na sedem rokov až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523355'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523355'&ucin-k-dni='30.12.9999'>

- a) a získa ním pre seba alebo iného väčší prospech,

- b) z osobitného motívu,
- c) spôsobom, ktorý môže ohroziť životy a zdravie prevádzaných osôb alebo znamená neľudské zaobchádzanie alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo zneužívanie prevádzaných osôb, alebo
- d) závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. j) Tr.zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách.

Podľa § 127 ods. 12 Tr.zák. viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por. Keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním obžalovaného iba ohľadom výroku o treste, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť iba napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a to vzhľadom ku skutočnosti, že v ustanovení § 317 ods. 1 Tr.por. je obsiahnutý obmedzený revízny princíp a odvolací súd preskúmava len ten výrok rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a na iné chyby by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por., čo nebolo zistené. Keďže v prejednávanej veci bol napadnutý iba výrok o treste, pričom ostatné výroky rozsudku prvostupňového súdu neboli odvolaním napadnuté, odvolací súd bude ďalej prioritne rozoberať tento výrok. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžalovanému a obhajcovi bola riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov, pričom tieto osoby a prokurátor boli aj riadne predvolaní resp. upovedomení o termíne hlavného pojednávania. Hlavné pojednávanie bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku, ale nie v rozsahu uvedenom v obžalobe, a preto správne prvostupňový súd také vyhlásenie obžalovaného neprijal, keďže nie je možné prijať vyhlásenie o vine s určitými podmienkami. Potom bol obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypočutý a vo svojej výpovedi priznal spáchaný skutok a uviedol podrobné okolnosti jeho spáchania.

Následne boli na hlavnom pojednávaní vypočutí spoluobžalovaní M. C. a B. B., so súhlasom strán boli prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, znalecký posudok a listinné dôkazy a po vyhlásení dokazovania za skončené bolo po záverečných rečiach a poslednom slove rozhodnuté vo veci rozsudkom tak, ako je to uvedené na začiatku tohto odôvodnenia.

Odvolací súd uvádza, že správne postupoval prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní, keď uznal obžalovaného M. K. za vinného zo spáchania zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr.zák. k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák., keďže z vykonaného dokazovania bolo nepochybné, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, tento napĺňa všetky zákonné znaky v rozsudku uvedeného zločinu a spáchal ho obžalovaný M. K. spoločným konaním so spoluobžalovanými M. C. a B. B..

V tejto súvislosti treba poukázať na výpoveď samotného obžalovaného M. K., ktorý nepopieral spáchanie skutku a namietal v konaní len právnu kvalifikáciu skutku ohľadom tej skutočnosti, že skutok bol spáchaný na viacerých osobách. Ďalej treba poukázať predovšetkým na výpovede spoluobžalovaných M. C. a B. B., ako aj prečítané výpovede z prípravného konania prevážaných migrantov (B. P., A. V., B. V.), pričom tieto výpovede sú dostatočným spôsobom rozobraté v napadnutom rozsudku a vzhľadom na obsah podaného odvolania nie je nutné, aby sa odvolací súd nimi bližšie zaoberal v tomto rozhodnutí.

K samotnej právnej kvalifikácii skutku odvolací súd uvádza, že táto bola správne prvostupňovým súdom posúdená ako spáchanie zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr.zák. k § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák., čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Z výpovedí samotných obžalovaných je zrejme, že títo úmyselným spoločným konaním v úmysle získať finančné prostriedky prevádzali troch migrantov z územia Maďarskej republiky cez územie Slovenskej republiky s úmyslom ich odviesť do Rakúskej republiky.

Prvostupňovým súdom vyhodnotenú konanie obžalovaných ako spolupáchateľstvo podľa § 20 Tr.zák. vyplývalo z toho, že trestná činnosť bola spáchaná spoločným konaním všetkých troch obžalovaných, keďže obžalovaný M. C. usmerňoval a dával pokyny obžalovanému M. K. a zároveň kontroloval možnosť prejazdu cez hraničný priechod, obžalovaný M. K. spolu s obžalovaným B. B. viezli migrantov v motorovom vozidle, pričom obžalovaný B. B. migrantov priviedol z utečeneckého tábora na miesto, kde nastúpili do motorového vozidla. Odvolací súd pripomína, že pri spolupáchateľstve podľa ustálenej súdnej praxe dokonca ani nie je nevyhnutné, aby každý zo spolupáchateľov uskutočnil celé konanie, ale postačuje to, že súhrn ich konania napĺňa všetky znaky dotknutého trestného činu za predpokladu existencie spoločného úmyslu spáchať daný trestný čin.

K prvostupňovým súdom vyhodnotenom konaní obžalovaných ako spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách podľa vyššie citovaných ustanovení § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. a § 127 ods. 12 Tr.zák. odvolací súd uvádza, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný M. K. prevádzal vo svojom motorovom vozidle 3 migrantov, ktorí nedovolené prekročili štátnu hranicu Slovenskej republiky.

Prevozom každého nelegálneho migranta obžalovaný nedovolené zasiahol do Trestným zákonom chráneného záujmu na ochrane štátnej hranice Slovenskej republiky pred nelegálnou migráciou, teda uvedený záujem na ochrane štátnej hranice Slovenskej republiky bol porušený ohľadom prevozu troch osôb, čím bol trestný čin spáchaný na viacerých osobách, t. j. závažnejším spôsobom konania.

V tomto ohľade je nepodstatnou skutočnosť, že nelegálne prevážaní migranti nie sú poškodenými osobami, resp. že trestný čin nebol spáchaný na ich ujmu, keďže zo znenia skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 Tr.zák. vyplýva, že pri tomto trestnom čine je postihované konanie uskutočňované vo vzťahu k osobám nedovolené prekračujúcim štátnu hranicu, teda trestnosť konania páchatel'a sa viaže k určitej osobe resp. osobám (ľuďom), ktoré nedovolené prekročia štátnu hranicu, z čoho potom treba odvodiť, že pokiaľ podľa vymedzenia skutku nedovolené prekročia štátnu hranicu tri osoby alebo viac osôb, je splnený zákonný znak, že čin bol spáchaný na viacerých osobách, t. j. závažnejším spôsobom konania podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. a § 127 ods. 12 Tr.zák.

V tejto súvislosti treba poukázať aj na znenie skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 4 písm. a) a ods. 5 písm. a) Tr.zák., ktoré upravuje prísnejší postih, ak je činom spôsobená ťažká ujma na zdraví alebo smrť osoby, resp. ťažká ujma na zdraví viacerým osobám alebo smrť viacerých osôb, a teda prísnejší postih aj ohľadom týchto kvalifikovaných skutkových podstát je viazaný na osobu resp. osoby.

To, že trestný čin prevádzachstva podľa § 355 Tr.zák. je možné spáchať závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. už výslovne uviedol aj Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Tdo/36/2017 zo dňa 14.11.2017, keď posudzoval dovoláciu námietku obvineného, ktorý namietal takú právnu kvalifikáciu skutku.

Napokon skutočnosť, že trestný čin môže byť spáchaný na viacerých osobách aj pri trestnom čine, v prípade ktorého tieto osoby nie sú poškodenými v zmysle § 46 ods. 1 Tr.por., výslovne vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Tdo/35/2014 zo dňa 8.7.2014 (uverejnené ako R 15/2015), podľa ktorého pri trestnom čine nedovolené výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Tr.zák. je možné spáchať trestný čin na osobe, hoci táto osoba nie je poškodeným vrátane viacerých osôb podľa § 138 písm. j) Tr.zák.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval v konaní, že iné rozhodnutia tunajšieho súdu právnu kvalifikáciu spáchania zločinu prevádzacstva na viacerých osobách nepriznali, tak odvolací súd uvádza, že práve rozdielny výklad senátov Krajského súdu v Bratislave ohľadom právnej kvalifikácie trestného činu prevádzacstva podľa § 355 ods. 3 písm. d) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr.zák. (závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách) bol predmetom rokovania trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave dňa 11.9.2017, na ktorom bol väčšinou hlasov prijatý taký záver, že trestný čin prevádzacstva je možné spáchať na viacerých osobách.

K výroku o treste odvolací súd uvádza nasledujúce skutočnosti.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchateľovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchateľa k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3, ods. 4 Tr.zák.). Navyše podľa § 34 ods. 5 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a ods. 6 Tr.zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Trestný čin prevádzacstva podľa § 355 ods. 3 Tr.zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 355 ods. 3 Tr.zák. je 7 až 10 rokov), t. j. ide o zločin (§ 11 ods. 1, ods. 2 Tr.zák.). Teda v prípade spáchania tohto trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na už uvádzané ustanovenie § 34 ods. 6 Tr.zák., že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody, či už vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný.

Prvostupňový súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest prepadnutia vecí uvedených v napadnutom rozsudku, ktorých vlastníkom sa stal štát.

Odvolací súd uvádza, že pri takto uloženom treste obžalovanému došlo zo strany prvostupňového súdu, jednak ku chybe v tomto výroku ohľadom trestu prepadnutia vecí vo vzťahu k nesprávnej špecifikácii jedného z mobilných telefónov, jednak k porušeniu ustanovenia Trestného zákona a jednak k uloženiu neprimeraného trestu, čo zakladalo dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) a písm. e) Tr.por. a uvedené vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku u obžalovaného nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť, pričom zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr.zák., teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, keďže obžalovaný podľa zistenia prvostupňového súdu doposiaľ žil riadnym bezúhonným životom.

Odvolací súd k tomu uvádza, že obžalovaný doteraz nebol súdom trestaný, avšak bolo zistené, že v roku 2016 bol postihnutý v správnom konaní pokutou za porušenie pravidiel cestnej premávky. Vedením

riadne života podľa § 36 písm. j) Tr.zák. sa nerozumie len zisťovanie tej skutočnosti, či daná osoba bola alebo nebola súdne trestaná (išlo by zužujúci pohľad, ktorému by musela zodpovedať iná zákonná formulácia), ale rozumie sa ním dodržiavanie právneho poriadku ako celku a ďalších základných noriem spoločnosti, a preto keď je niekto postihnutý za spáchanie úmyselnej protiprávnej činnosti v priestupkovom konaní predošlý rok pred spáchaním skutku, nie je možné hovoriť ohľadom takej osoby o vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu. Toto pochybenie prvostupňového súdu však muselo zostať iba ako konštatovanie v akademickej rovine, keďže odvolanie podal iba obžalovaný a v takom prípade podľa § 322 ods. 3 Tr.por. nie je možné zmeniť rozsudok v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius), a teda táto nesprávne určená poľahčujúca okolnosť musela byť prevzatá aj do rozsudku odvolacieho súdu.

Prvostupňový súd pochybil v prípade určenia poľahčujúcich okolností ďalej v tom, že obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr.zák., teda že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že obžalovaný sa vo svojich podrobných výpovediach už od začiatku trestného stíhania a vo všetkých jeho štádiách (v postavení zadržaného podozrivého, obvineného a obžalovaného) podrobne vyjadroval ku stíhanému skutku a k jednotlivým skutkovým okolnostiam, a preto bolo namieste priznať obžalovanému túto poľahčujúcu okolnosť. Uvedené pochybenie prvostupňového súdu napravil odvolací súd vo svojom rozhodnutí a obžalovanému túto poľahčujúcu okolnosť priznal.

Po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody (7 až 10 rokov) podľa § 38 ods. 3 Tr.zák. spôsobom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr.zák. (zniženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, keďže prevažovali poľahčujúce okolnosti) ukladal prvostupňový súd obžalovanému trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe 7 rokov až 9 rokov, pričom mu uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Z pohľadu druhu trestu je odvolací súd toho názoru, že vzhľadom na závažnosť konania obžalovaného s poukazom na skutočnosť, že nelegálna migrácia je závažný spoločenský problém súčasnosti a táto je na vzostupe, je z pohľadu predovšetkým generálnej prevencie nevyhnutné uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody spolu s trestom prepadnutia vecí ohľadom vecí použitých na spáchanie trestného činu.

Odvolací súd uvádza, že z pohľadu ukladania trestu podstatnou skutočnosťou, s ktorou sa však prvostupňový súd náležite nevysporiadal vo svojom rozhodnutí ohľadom výmery uloženého trestu odňatia slobody, je tá skutočnosť, že v prípade spolupáchateľstva má súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnúť aj na to, akou mierou konanie každého zo spolupáchateľov prispelo k spáchaniu trestného činu (§ 34 ods. 5 Tr.zák.).

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že hlavným iniciátorom celého nelegálneho prevozu migrantov mal byť obžalovaný M. C., pričom obžalovaný M. K. mal byť v podstate iba šoférom, ktorý zabezpečil odvoz migrantov svojim motorovým vozidlom a na hlavnom pojednávaní z prečítanej výpovede spoluobžalovaného M. C. z prípravného konania vyplýva, že tento mal zohnať obžalovaného M. K. ako vodiča v prípade prevádzachstva, tento mal aj dostávať peniaze za prevoz nelegálnych migrantov, z ktorých mal vyplácať vodičov a aj podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku mal obžalovaný M. C. usmerňovať a dávať pokyny obžalovanému M. K. ohľadom prevozu migrantov, teda v rámci hierarchie zabezpečenia a uskutočnenia celého skutku bolo konanie obžalovaného M. C. závažnejšie resp. konanie obžalovaného M. K. menej závažného charakteru.

Preto pokiaľ bol obžalovanému M. C. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, je v rozpore s účelom trestu, aby v podstate iba vodičovi, vykonávateľovi odvozu migrantov, bol ukladaný prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody, a to aj s poukazom na tú okolnosť, že ohľadom tej skutočnosti, že na prevoz migrantov obžalovaný M. K. použil svoje motorové vozidlo zn. A. 3. T. XXX, zohľadnil súd pri ukladaní trestu už tým, že mu bol uložený trest prepadnutia tohto motorového vozidla.

K osobe obžalovaného M. K. odvolací súd zo spisu zistil, že je doposiaľ osobou súdne netrestanou, z pohľadu rodinných pomerov je obžalovaný slobodný a bezdetný, pred vzatím do väzby bol zamestnaný ako vodič.

Na základe skutočností, že jednak obžalovaný M. K. doteraz nebol súdne trestaný, napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, spáchaný čin úprimne oľutoval, čo je zrejmé zo všetkých jeho vyjadrení počas celého trestného konania a čo napokon vyplýva aj z vyjadrenia obžalovaného pred odvolacím súdom, jednak vzhľadom na uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby u spolupáchateľa M. C., ktorého miera konania na spáchaní trestného činu bola vyššia, odvolací súd dospel k takému záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj pomery obžalovaného, by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom (v tomto prípade dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov) bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, a preto bolo rozhodnuté o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody u obžalovaného M. K..

Obžalovanému bol na základe uvedených skutočností uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 4 rokov. V zmysle hore citovaného § 39 ods. 3 písm. d) Tr.zák. bolo možné znížiť ukladaný trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 5 rokov, pričom odvolací súd uložil trest znížený o 3 roky a takto uložený trest odňatia slobody spolu s uloženým trestom prepadnutia veci je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, ako aj mieru jeho konania na spáchaní trestného činu, trestom dostatočným a spravodlivým, naplňujúcim účel trestu z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie.

Ohľadom uloženého trestu odňatia slobody bol obžalovaný zaradený do ústavu na výkon s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Odvolací súd nemohol vyhovieť žiadosti obžalovaného prednesenej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, aby bol zaradený do ústavu na výkon trestu stredného stupňa stráženia, keďže by išlo o sprísnenie trestu, pričom odvolanie podal iba obžalovaný a podľa § 322 ods. 3 Tr.por. v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius).

Obžalovanému bol v súlade s napadnutým rozsudkom uložený aj trest prepadnutia veci, a to motorového vozidla a mobilných telefónov špecifikovaných vo výroku tohto rozhodnutia, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu a ktorých vlastníkom je obžalovaný, keďže prostredníctvom mobilných telefónov bola uskutočňovaná komunikácia medzi obžalovanými, resp. ohľadom vykonania skutku a motorovým vozidlom boli nelegálni migranti prevážaní a Trestný zákon v § 60 ods. 1 obligatórne ustanovuje, že sa v takom prípade uloží trest prepadnutia veci. Vlastníkom prepadnutých vecí sa právoplatnosťou rozhodnutia stáva podľa zákona štát.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v napadnutom rozsudku došlo ku chybe vo výroku o uložení trestu prepadnutia veci tým, že zo zápisnice o vydaní veci obžalovaným M. K. (č.l. 445), ako aj zo znaleckého posudku z odboru elektrotechnika slaboprúdová (č.l. 221-403, konkrétne č.l. 271) vyplýva, že obžalovaným vydaný mobilný telefón zn. R. P má J.: XXXXXXXXXXXXXXXX, pričom IMEI v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu vo výroku o uložení trestu prepadnutia veci bol uvedený nesprávne a toto pochybenie bolo nutné napraviť odvolacím súdom. Už len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku bol nesprávne označený vo výroku o treste prepadnutia veci mobilný telefón zn. N. model XXXXe-X, namiesto správne označeného modelu XXXXc-X, a teda odvolací súd vo svojom rozhodnutí správne špecifikoval aj tento mobilný telefón.

K odvolacím námietkam, ku ktorým sa nevyjadril vyššie, odvolací súd uvádza nasledujúce skutočnosti.

Odvolacia námietka ohľadom toho, že svedok Q. A. obžalovaného nemohol usvedčovať zo páchania trestného činu je irelevantná vzhľadom na podané odvolanie len do výroku o treste, pričom však odvolací súd uvádza, že také konštatovanie z napadnutého rozsudku nevyplýva a prvostupňový súd iba uviedol, čo tento svedok v trestnom konaní vypovedal.

V odvolaní namietanie nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. d) Tr.zák. vzhľadom na vek obžalovaného, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné. Odvolací súd pripomína, že pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti podľa zákona nepostačuje, že páchatel spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, ale je navyše nutné, aby táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, čo nebolo u obžalovaného zistené. Odvolací súd zdôrazňuje, že je dostatočne známa všeobecná

skutočnosť aj pre osoby vo veku okolo 18 rokov, že umožnenie alebo pomáhajúce v nedovolenom prekračovaní štátnej hranice je protiprávnym konaním.

Rovnako bola sa nedôvodnú vyhodnotená odvolacia námietka poukazujúca na to, že obžalovanému mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť vzhľadom na jeho úprimné oľutovanie svojho konania. Odvolací súd k tomu uvádza, že Trestný zákon v § 36 písm. l) ustanovuje poľahčujúcu okolnosť, že „páchateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval“, t.j. musia byť splnené obidve tieto skutočnosti, pričom priznanie sa musí týkať všetkých skutkových okolností a použitej právnej kvalifikácie skutku, vrátane okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, čo nebolo v prejednávanej veci u obžalovaného splnené vzhľadom na namietanú právnu kvalifikáciu skutku.

Za nedôvodnú bola vyhodnotená aj odvolacia námietka, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné z pohľadu použitej právnej kvalifikácie spáchania činu závažnejším spôsobom konania. Prvostupňový súd vo výroku napadnutého rozsudku uviedol všetky relevantné dotknuté ustanovenia Trestného zákona, ktoré zakladali ním použitú právnu kvalifikáciu a v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne určitým spôsobom rozviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k použitiu tejto právnej kvalifikácie. pritom ďalšie relevantné skutočnosti k použitej právnej kvalifikácii uviedol odvolací súd v tomto rozhodnutí a podľa ustálenej súdnej praxe odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže prvostupňové a druhostupňové konanie z pohľadu predmetu konania tvoria jeden celok.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že pochybenia prvostupňového súdu pri ukladaní trestu u obžalovaného M. K. mali za následok zrušenie napadnutého rozsudku v tomto výroku a rozhodnutie o tom rozsudkom odvolacím súdom, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku. V ostatných výrokoch zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.